

[Undervisningsministeren.]

eller vi skal have fri næring på dette område, vil jeg henholde mig til, hvad jeg allerede har sagt. Jeg tror stadig, at den nuværende ordning vil give os den frieste radio. Jeg mener, at kampen mellem konkurrerende foretagender, hvis vi får en fri radio, meget let vil føre ud i noget underlødigt, som befolkningen ikke vil være tjent med. Men spørgsmålet er rejst her, og det er klart, at det har betydelig interesse i befolkningen, og at det skal drøftes i udvalget, hvad jeg allerede har givet udtryk for jeg er villig til.

De ærede medlemmer fru Hanne Budtz og hr. Hartling har vist i nogen grad misforstået, hvad jeg sagde om instruksen. Jeg sagde ikke, at den instruks, der var, ikke kunne ændres; jeg sagde, at instruksen formentlig ville blive den samme, enten programudvalget var lovfæstet eller nedsat administrativt, og jeg sagde netop, at jeg ville anse det for naturligt, at vi i udvalget kom til at drøfte, hvad denne instruks skulle indeholde. Det er dog noget væsentligt andet.

Jeg kan i det hele taget kun gentage, hvad jeg allerede har sagt. Jeg synes, alting tyder på, at vi kan få en frugtbar drøftelse i et udvalg om alle de problemer, man har fremdraget, ligesom jeg tror, vi vil kunne nå et resultat, som alle partier kan samles om.

(Kort bemærkning).

Hanne Budtz: Jeg takker for den højtærede ministers oplysning om, at instruksens kan ændres, og understreger, at den højtærede ministers begrundelse for at bevare monopolet var, at en fri konkurrence let ville kunne give underlødighed. Det ærede medlem hr. Niels Andersen gav udtryk for den samme opfattelse, og det ærede medlem hr. Helge Larsen mente, at det var hensigtsmæssigt at bevare monopolet. Når jeg har bedt om ordet for en kort bemærkning, er det blot for at gøre opmærksom på, at der for at have et monopol, som jo er en indskrænkning i den frie og lige adgang til erhvervet, kræves, at en sådan indskrænkning er begrundet i hensynet til almenvellet. Jeg kan ikke se, at frygten for, at en institution ikke skal fungere helt, som man ønsker det, og fryg-

ten for, at den skal blive underlødig — hvad jeg selvfølgelig ikke ønsker — er tilstrækkelig begrundelse for ligefrem at begå en grundlovsovertrædelse.

Aksel Larsen: Da jeg faktisk har en mening om denne sag, har jeg en pligt til, inden debatten afsluttes, at sige et par ord herom.

Lad mig først sige, at denne snak om monopolet giver jeg ikke så forfærdelig meget for. Hvis man er absolut modstander af statsmonopoler og lignende, må man også forsøge at få en anden ordning vedrørende jernbanevæsenet, for det er jo monopol; der kan ikke bygges jernbaner her i landet, hvis ikke staten giver tilladelse. Hvis jeg ikke tager meget fejl, har spritfabrikkerne også en slags monopol. Jeg ved ikke, om de konservative vil gå ind for, at dette monopol skal ophæves.

Jeg synes, at det, man må se på, er, om man har en radio, der er tilfredsstillende eller nogenlunde tilfredsstillende. Jeg tror ikke, vi får en nogenlunde tilfredsstillende radio, hvis vi får det, man kalder fri næring, således at der kan opstå radiostationer, der nærer sig ved hjælp af reklame, og som bliver afhængige af dem, der har råd til at betale. Jeg tror heller ikke, det vil være en politisk fordel, for så ville de politiske organisationer, der er i stand til at betale mest, kunne købe mest tid i æteren. I forvejen er det galt nok, at de, der har flest penge, kan udgive flest blade og derved påvirke offentligheden. Jeg tror ikke, det vil være en fordel for radioen at tilstræbe noget i retning af amerikanske tilstande. Dermed er ikke sagt, at jeg finder den nuværende radio eller den nuværende radioordning tilfredsstillende. Jeg må indrømme, at jeg ikke har nogen plan for, hvorledes jeg synes at radioen bør organiseres. Jeg ved, at det er uhyre svært at gøre det på rette måde. Jeg ved blot, at den ordning, de har i Norge, tiltaler mig betydelig mere end den ordning, vi har her i Danmark, og jeg kan i hvert fald ikke gå ind for det lovforslag, der nu er fremsat, og som jeg i øvrigt heller ikke regner med bliver gennemført. At jeg ikke kan gå ind for det skyldes i væsentlig grad to ting. For det første at man vil lovfæste programudvalget, som hidtil ikke har været lovfæstet, men som vistnok eksisterer i kraft af en ministeriel bekendtgørelse. Program-